

KONCERT V DOMAŽLICÍCH DNE 6. LEDNA

TÍM NÁS POTĚŠIL PAN *JIŘÍ FLORIAN*, SYN ZDEJŠÍHO měšťana. Je to na venku řídká pochoutka. Když jsem zvací ceduli dostala, domnívala jsem se, že pan koncertista jakožto Čech na své české krajany s českými listy pamatovat bude; ale naděje mne zklamala. No, všechno na jednou žádat se nemůže, proto jsme přece s opravdivým potěšením o čtyr hodinách do hostince šli, kde se koncert dával a kde již v osvětleném sále hostů plno bylo. Program byl následující:

První oddělení:

1. Overture: „Il Pirata“ od Belliniho, 2. „Grande Fantaisie“ od Thalberga Op. 42., přednášena od p. koncertisty. 3. „Karneval benátský“ od Ernsta, přednášen od Jindř. Deahny. 4. „Flieg' Vogel, fliege!“ od Villmersa, přednášeno od p. koncertisty.

Druhé oddělení:

1. Overture: „Linda z Chamaunix“, od Donnizettiho. 2. „La Campanella“ od Tauberta, přednášeno od koncertisty. 3. Arie z „Lindy“, zpívána od slečny Blätterbauerové. 4. „Duo Concertanto“, od Kallivody, přednášeno od p. A. Sartora a Jindř. Deahny.

Pan Sartor, hudební domácí učitel p. Deahny, řídil orchestr a hned při první ouvertuře bylo slyšet, jakou práci si dal, by obecenstvo uspokojil. Overture dohřměla a pan Florian zasedl k fortepianu. Již v Praze při svých studiích pilně se cvičil na tom nástroji, a teprv přijda domů s před-

sevzetím zcela svému umění se oddat, s neunavenou vytrvalostí a pilností se dokonalil. Že mistr je, slyšeli jsme hned při první fantaisie, kterou s neobyčejnou lehkostí a čistotou přednášel. Neumí-li hudebník do nástroje duši vdechnout, není-li prodchnut živoucí láskou k umění, je všední šumař, a chladná zůstane mysl posluchačů. To se nám však nestalo. Pan koncertista dojal srdce naše jemnou hrou, mysl obdivem naplnil při těžkých pasážích, nad kterými docela zvítězil a krasocitu lahodil čistým ušlechtilým přednášením, dokázal, že umí do toho bezdušného nástroje duši vdechnout. Když koncertista dohrál, vystoupil *Jindř. Deahna*, ten pěknotvárný mladičkový umělec; položil své housle, které z celé duše miluje, na rameno, počal hrát a zdálo se nám brzy, jako by nás na vlnách houpající víly ladným zpěvem k sobě lákaly, a duše se roztožila sladkou blahostí. Brzy jsme zase viděli hejna rozpuštěných diblíků, kteří se v hravé rozkoši kochají, a srdce se nám veselostí rozesmálo.

Bude-li pan *Deahna* tak pokračovat, bude se moct brzy slavným umělcům našeho věku po boku postavit. Výborné bylo dueto, které pan *Sartor*, též dokonalý hudebník, s mladým *Deahnou* přednášel a jež celý orchestr provázel. S radostí bych dodala, že i slečna *Blätterbauerova* výborně zpívala, ale to mi není možná; její hlas je pěkný a v dobré škole bude moct v dospělejších letech i plným a krásným se stát, ale posud je tuze mladá a hlas její není vyvinut ani vzdělán tak dalece, aby se v tak těžké arii slyšet dala. Kdyby se byla pro ni nějaká jednoduchá něžná píseň zvolila, jistě by pochvaly byla došla. Potlesku nebylo konce, a když „*La Campanella*“ dozněla, ozýval se sál samým „výborně a brávo“, a pan koncertista byl tak laskav a kus nám opakoval.

Kposledu dostal se škodlivý šotek mezi muzikanty a tropil šašky. Flétistovi odňal dechu, že nevystačil na po-

slední notu, a houslistům ukradl několik notiček a hodil je pod pult, zrovna jako by nechtěl, abychom se krásy příliš nabažili. Avšak proto přece panu koncertistovi, jakož i pánům *Sartorovi* a *Deahnovi*, kteří oba zpřátelska k panu *Florianu* přispívali, díkem povinováni jsme za příjemné hodiny, které nám způsobili, a přejeme panu *Florianu*, kamkoli se na cestu vydá, aby všude s takovou pochvalou přijat byl, jako zde. Jen ať nezapomene, že i jako umělec Čechem býti může a má.

Bož. Němcová